

Adama was een veelschrijver en gebruikte vooral opvoedende en bemoedigende berichten uit Amerika en Engeland omdat er in Nederland zo weinig stimulerend nieuws voor handen was. Hij volgde verder het Amerikaanse voorbeeld door zondagsscholen te stichten voor het bereiken van kinderen en een reizend propagandist aan te nemen. De eerste die deze functie bekleedde was een Amerikaan ds. John van Burk uit Oberlin, Ohio. Rond 1917 had de NCGOV 13.500 leden.

De NCGOV was niet de enige radicaal droge beweging. Rond de eeuwwisseling bekeerden ook andere verenigingen zich tot geheelonthouding. In 1893 werd ook in Nederland een afdelingen van de Internationale Orde van Goede Tempeliers opgericht, een van huis uit Amerikaans genootschap dat onthouding van elke vorm van alcohol voorschreef. Dit genootschap, dat op een algemeen christelijke basis werkte, had grote invloed op de drankbestrijding in de Verenigde Staten, vooral door de aanzet te geven tot de oprichting van de Prohibition Party. In Nederland richtte de orde zich op het begeleiden van dronkaards. De samenwerking met andere levensbeschouwelijke verenigingen mislukte omdat die het lidmaatschap van de orde ontraadden (NCGOV) of verboden (zoals de gereformeerden en de rooms-katholieken besloten). Het voorstel van de Tempeliers om ook in Nederland een Onthoudings Partij op te richten, leidde tot niets.²⁰

Ook de oude nv, die haar christelijke grondslag gaandeweg had verloren, werd onder invloed van sociaal-democratische inbreng in 1899 een geheelonthoudersvereniging.²¹ Alleen de Volksbond tegen Drankmisbruik, die niets moest hebben van deze radicaliteit maar de nadruk legde op verbetering van omstandigheden en herstel van de drankzuchtigen en de rooms-katholieke verenigingen, later verenigd in de bond Sobriëtas, schreven het totale afzweren van de drank niet dwingend voor.

Rond de eeuwwisseling was de drankbestrijding uitgegroeid tot een brede beweging met rond de twintig gespecialiseerde clubs, variërend van de grote nv en de NCGOV tot kleine verenigingen voor artsen, predikanten en spoorwegpersoneel. Ook de overheid zag het belang in van particuliere organisaties en begon ze te subsidiëren met een bescheiden bedrag in 1900 van f 10.000 tot het topbedrag van bijna een kwart miljoen in 1923 (naast andere overheids-subsidies).

Plaatselijke Keuze

Een vierde impuls vanuit Amerika vormde de campagne voor Plaatselijke Keuze, de mogelijkheid voor burgers van een plaats om een verzoek tot opheffing van de drankvergunningen in te dienen. De NCGOV stelde deze maatregel als eerste voor en spoedig werd 'local option' het troetelkind van de drankbestrijding. In de Verenigde Staten had deze manier van aanpak tot grote successen voor de drankbestrijders geleid en dertig jaar lang zou dit punt de agenda van de Nederlandse medestanders bepalen. Volgens de blauwe pers zouden de Nederlandse emigranten in Amerika het voorstel ook massaal steunen. Amerika werd het baken voor de Nederlandse blauwe beweging, die zelfs de Amerikaanse term overnam.

Samenwerking met andere verenigingen was noodzakelijk om Plaatselijke Keuze te realiseren. In 1907 sloten alle protestants-christelijke organisaties tegen drankmisbruik zich aaneen in de bond Enkrateia (zelfbeheersing) en vandaar uit werden congressen belegd, publicaties verspreid en gemeenschappelijk campagne gevoerd voor Plaatselijke Keuze. Alle blauwe verenigingen verenigden zich in de Nationale Commissie tegen het Alcoholisme (1909), van waaruit werd samengewerkt in de Nederlandse Bond voor Plaatselijke Keuze die tussen 1914 en 1916 ruim 670.000 handtekeningen voor Plaatselijke Keuze verzamelde, een nationale Blauwe Week